

brug og har således mulighed for selv at påvirke vandafledningsbidraget gennem vandbesparelser – en mulighed, de virksomheder, der i dag må leve med mindsteafledningsretten, ikke har.

Det største skisma – mindsteafledningsretten – afhjælpes altså med lovforslaget. Men som belyst i slagterieksemplet vil der fortsat være et vist skisma mellem betalinger og reel belastning, som kun kan afhjælpes ved at indføre et takstsystem for henholdsvis regnvand og spildevand. Et sådant system vil være en tilbagevenden til tidligere tiders komplicerede bidragsfastsættelser for den enkelte ejendom ud fra en i hvert tilfælde konkret foretaget vurdering af afledningsretten og dens fordeling på regnvand og spildevand.

Det andet eksempel, der vedrører en konkret sag i Svendborg, hvor virksomheden Frigodan ved etablering af et forrenseanlæg har reduceret forureningsmængden med organisk stof med ca. 90 pct., viser, at der er sket en reduktion i særbidraget.

Dette eksempel giver anledning til følgende bemærkninger:

Denne prisreduktion er formentlig forårsaget af, at det i 1991 etablerede centralrenseanlæg med næringssaltfjernelse er sat i drift og der her er brug for organisk stof i forbindelse med kvælstoffjernelsen.

Taksten for særbidraget er i konsekvens heraf reduceret fra 267 kr./kg BOD₅ i 1991 til 27 kr./kg BOD₅ i 1992.

Dette eksempel er således alene et udtryk for, at det ikke kan betale sig at forrense i de tilfælde, hvor der ikke er ekstra omkostninger ved at behandle det pågældende stof på det fælles renseanlæg.

Ved i lovforslagets § 2, stk. 7, at ændre den gældende bestemmelse om *pligt* til at påligne ejendomme med særlig forurenede spildevand særbidrag for så vidt angår driftsbidrag til et *kan*, såfremt tilledningen giver anledning til særlige foranstaltninger, er der åbnet mulighed for, at man eventuelt helt kan friholde sådanne ejendomme for særbidrag, når tilledningen ikke giver anledning til særlige foranstaltninger.

Herved er intentioner om en omkostningsbestemt betaling søgt tilgodeset.